

Sygn. akt VIII U 1832/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 roku w Lublinie

sprawy G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 18 sierpnia 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala G. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 5 sierpnia 2014 roku.

Sygn. akt VIII U 1832/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił G. S. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. W ocenie organu rentowego wnioskodawczyni nie spełniła wszystkich warunków do przyznania świadczenia przedemerytalnego wskazanych w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz.1252 ze zm.), ponieważ ostatni stosunek pracy wnioskodawczyni nie ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001). Ponadto okres zatrudnienia wnioskodawczyni w ostatnim zakładzie pracy jest krótszy niż 6 miesięcy (k. 33 akt ZUS).

W odwołaniu od tej decyzji G. S. wniosła o jej zmianę i przyznanie świadczenia przedemerytalnego. W jej ocenie spełniła wszystkie warunki, od których prawo uzależnia przyznanie powyższego świadczenia, ponieważ w firmie (...) pracowała od 2 października 2006 roku bez przerwy do 28 grudnia 2013 roku, zmieniały się tylko nazwiska właścicieli. W rezultacie rozwiązano z nią umowę o pracę z powodu likwidacji stanowiska z dniem 28 grudnia 2013 roku (k. 2-2v a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 3-3v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

G. S. urodziła się w dniu (...).

W dniu 4 sierpnia 2014 roku zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z wnioskiem o przyznanie świadczenia przedemerytalnego (k. 1 akt ZUS).

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił G. S. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. W ocenie organu rentowego wnioskodawczyni nie spełniła wszystkich warunków do przyznania świadczenia przedemerytalnego wskazanych w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120, poz.1252 ze zm.), ponieważ ostatni stosunek pracy wnioskodawczyni nie ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001). Ponadto okres zatrudnienia wnioskodawczyni w ostatnim zakładzie pracy jest krótszy niż 6 miesięcy (k. 33 akt ZUS).

Sąd ustalił, iż wnioskodawczyni udokumentowała łącznie 32 lata i 5 dni okresów ubezpieczenia, w tym 24 lata, 11 miesięcy i 8 dni okresów składkowych, 5 lat i 27 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata okresów uzupełniających (raport – k. 32 akt ZUS).

Wnioskodawczyni pracowała w firmie (...) K. M. w B. od dnia 2 października 2006 roku do dnia 31 marca 2013 roku, ostatnio od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia 31 marca 2013 roku w pełnym wymiarze czasu pracy (świadcstwo pracy z dnia 2 kwietnia 2013 roku – k. 17 akt ZUS).

Następnie od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku wnioskodawczyni pracowała na podstawie umowy o pracę w firmie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy (świadcstwo pracy z dnia 1 lipca 2013 roku – k. 18 akt ZUS).

Od dnia 1 lipca 2013 roku wnioskodawczyni pracowała w firmie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony, zawartej do dnia 17 kwietnia 2014 roku. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 28 grudnia 2013 roku zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 i art. 33 Kodeksu Pracy z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia (umowa o pracę, pismo o rozwiązaniu umowy o pracę, świadectwo pracy w aktach osobowych – k. 23 a.s.).

K. M. jestem właścicielem gospodarstwa rolnego w B. i zajmuje się uprawą pieczarek. Jest to jeden budynek murowany z konstrukcjami stalowymi, w którym znajduje się 19 komór uprawowych o wymiarach 15x35 metrów, przypomina tunel foliowy. W 2013 roku K. M. wydzierżawił część zakładu, tj. kilka komór swojemu ojcu W. M.. On zatrudnił swoich pracowników, w tym wnioskodawczynię. W. M. ze względów zdrowotnych zrezygnował z dzierżawy tych komór od K. M. i te same komory przejęła od niego na podstawie umowy dzierżawy jego żona I. M., która przejęła część pracowników, tj. 10-15 osób od W. M., w tym wnioskodawczynię. Pracownicy ci, w tym wnioskodawczyni, pracowali dalej w tym samym miejscu i wykonywali dalej te same czynności, z tym że nie na rzecz W. M., tylko na rzecz I. M.. Część, którą wydzierżawiła I. M. od K. M., stanowiła zorganizowaną część zakładu pracy.

W grudniu 2013 roku było zmniejszenie zatrudnienia w firmie (...). Zwolniła ona wówczas kilkanaście osób i na ich miejsce nie zatrudniła nikogo. To było związane z rynkiem zbytu, który nie jest stały i w grudniu 2013 roku był mniejszy zbył. Wnioskodawczyni w dniu 13 grudnia 2013 roku otrzymała pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Wnioskodawczyni była dobrym pracownikiem, dyspozycyjnym, systematycznym, nie korzystała ze zwolnień lekarskich. Nie było zastrzeżeń do pracy wnioskodawczyni, ani ze strony brygadzystki, ani ze strony I. M.. Wypowiedzenie wnioskodawczyni umowy o pracę nastąpiło z przyczyn ekonomicznych.

W 2014 roku sytuacja w firmie (...) nie uległa poprawie i nie zatrudniała ona nowych pracowników, dopiero w 2015 roku sytuacja się poprawiła i były przyjęcia nowych pracowników, ale już w gospodarstwie (...), bo I. M. zakończyła dzierżawę i nie prowadzi obecnie działalności gospodarczej.

Wnioskodawczyni od dnia 2 stycznia 2014 roku jest zarejestrowana jako bezrobotna, w tym od dnia 10 stycznia 2014 roku do dnia 31 lipca 2014 roku pobierała zasiłek dla bezrobotnych i w tym okresie Powiatowy Urząd Pracy nie miał

możliwości zapewnienia odpowiedniej pracy, propozycji szkolenia, stażu, przygotowania zawodowego dorosłych, prac interwencyjnych, robót publicznych (zaświadczenie k. 21 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów oraz zeznań świadków: W. M. (k. 28v a.s.), I. M. (k. 38v-39 a.s.), B. K. (k. 55v a.s.), A. P. (k. 55v-56 a.s.), K. M. (k. 56 a.s.) oraz na podstawie zeznań wnioskodawczyni G. S. 9k. 10v, 56 a.s.).

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni oraz świadków. Zeznania wszystkich przesłuchiowanych w tej sprawie i wymienionych wyżej osób były przy tym logiczne, wewnętrznym spójne i wzajemnie ze sobą zbieżne, a nadto konsekwentne, rzeczowe i znajdujące ugruntowanie w treści zebranego materiału procesowego, zwłaszcza zaś w dowodach ze zgromadzonych dokumentów.

Wiarygodnością obdarzył Sąd także zebrane w sprawie dowody z dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie została w toku postępowania skutecznie podważona i nie wzbudziła wątpliwości co do ich rzetelności.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 170 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2008 roku Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 cytowanej wyżej ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W dniu rozwiązania stosunku pracy tj. 28 grudnia 2013 roku wnioskodawczyni miała ukończone 56 lat i legitymowała się stażem pracy wynoszącym 32 lata i 5 dni. Posiada status osoby bezrobotnej i przez co najmniej sześć miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Nadto wnioskodawczyni wykazała, że w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych tj. warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Wbrew twierdzeniom organu rentowego, stosunek pracy wnioskodawczyni ustał przyczyn z dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 ze zmianami).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 29a tej ustawy stanowi, iż ilekroć w ustawie jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy - oznacza to rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.

U. z 2014 r. poz. 1502 i 1662), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników.

Użyte w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych sformułowanie „rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy”, przy uwzględnieniu treści art. 32 k.p., przemawia za przyjęciem, iż do rozwiązania stosunku pracy musi dojść albo na skutek jednostronnego oświadczenia woli pracodawcy, albo na skutek porozumienia stron, a nie w następstwie upływu okresu, na który stosunek pracy został zawarty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 lutego 2014 roku, III AUa 939/13, LEX nr 1430710).

Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie, wnioskodawczyni otrzymała wypowiedzenie umowy o pracę, zawartej na czas określony, z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Świadek K. M. zeznał, iż „I. M. zwolniła w grudniu kilkanaście osób i na ich miejsce nie zatrudniła nikogo. To było związane z rynkiem zbytu, który nie jest stały i w grudniu 2013 roku mógł być mniejszy zbyt. Raczej nie było zastrzeżeń do pracy wnioskodawczyni, została ona zwolniona z przyczyn ekonomicznych”. Wprawdzie formalnie pracodawcą wnioskodawczyni była w tym okresie I. M., a nie K. M., jednak posiada on wiedzę w tym zakresie, gdyż pomagał żonie w prowadzeniu działalności. Jego zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, którzy zgodnie twierdzili, iż wnioskodawczyni była dobrym pracownikiem i nigdy nie było zastrzeżeń do jej pracy. I. M. nie potrafiła wskazać, z jakich przyczyn rozwiązała z wnioskodawczynią umowę o pracę. Stwierdziła jednak, iż wnioskodawczyni była dobrym pracownikiem i że raczej zwolniła ją nie z powodu, że źle pracowała. Zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków i wnioskodawczyni wskazują jednoznacznie, iż rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawczynią z dniem 28 grudnia 2013 roku nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracownika.

Odnośnie okresu 6 miesięcznego zatrudnienia o jakim mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, należy podnieść, iż okres ten dotyczy nie zatrudnienia u jednego pracodawcy, lecz zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. W przypadku wnioskodawczyni ten warunek jest spełniony w ten sposób, że w tym samym zakładzie pracy (w znaczeniu przedmiotowym) wykonywała pracę przez okres ponad 6 miesięcy, tj. od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku pracowała w firmie (...), a następnie od dnia 1 lipca 2013 roku do dnia 28 grudnia 2013 roku pracowała w firmie (...). Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie, W. M. dzierżawił od K. M. część zakładu pracy, w którym pracowała wnioskodawczyni. Następnie tę samą część dzierżawiła od K. M. I. M., nastąpiło więc przejście części zakładu pracy na innego pracodawcę w trybie art. 23¹ § k.p. Pracownicy W. M., w tym wnioskodawczyni, automatycznie stali się pracownikami I. M.. Tak więc staż pracy wnioskodawczyni w tym zakładzie pracy należy liczyć od dnia 18 kwietnia 2013 roku.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż wnioskodawczyni spełniła wszystkie wymagane warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego, dlatego Sąd Zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 5 sierpnia 2014 roku zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Z tych względów i na mocy powołanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.